

fundamentale. Din punct de vedere economic, nu există o legătură directă între achiziționarea altei locuințe și obligația de a plăti un impozit și, respectiv, vânzarea primei locuințe și impozitele plătite în acel moment, acestea reprezentând chestiuni despre care numai legislativul ungar a considerat că sunt în legătură.

În cele din urmă, în ce privește argumentul formulat de guvernul maghiar, potrivit căruia necesitatea de a ține evidența locuințelor vândute în alte state membre și a impozitelor plătite la momentul achiziționării acestora și prevenirea abuzurilor care au putut avea loc în legătură cu tranzacțiile respective ar produce probleme administrative grave, Comisia susține că dificultățile administrative potențiale nu pot justifica nicidecum nerespectarea libertăților fundamentale garantate de dreptul comunitar. Republica Ungară are opțiunea de a impune cerințe specifice în vederea obținerii informațiilor necesare, însă aceste cerințe nu pot fi disproporționate în raport cu obiectivul urmărit.

Recurs introdus la 29 aprilie 2009 de Oficiul pentru Armonizare în cadrul pieței interne (mărci, desene și modele industriale) împotriva Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a șasea) pronunțate la 15 iulie 2009 în cauza T-23/07, Borco-Marken-Import Matthiesen GmbH & Co. KG/Oficiul pentru Armonizare în cadrul pieței interne (mărci, modele și desene industriale)

(Cauza C-265/09 P)

(2009/C 233/11)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurent: Oficiul pentru Armonizare în cadrul pieței interne (mărci, desene și modele industriale) (reprezentant: G. Schneider)

Cealaltă parte în proces: Borco-Marken-Import Matthiesen GmbH & Co. KG

Concluziile recurentului

- Anularea hotărârii atacate;
- respingerea acțiunii în anularea Deciziei Camerei a patra de recurs a OAPI din 30 noiembrie 2006 în cauza R 808/2006-4, cu titlu subsidiar, trimiterea cauzei Tribunalului de Primă Instanță spre judecare;
- obligarea celeilalte părți în proces la plata cheltuielilor de judecată atât în procedura de primă instanță, cât și în procedura de recurs.

Motivele și principalele argumente

Prezentul recurs este îndreptat împotriva Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță prin care s-a anulat Deciziei Camerei a patra de recurs a OAPI din 30 noiembrie 2006 de respingere a cererii de înregistrare a semnelui „a” al celeilalte părți în proces. Tribunalul a considerat că, prin faptul că a dedus lipsa de caracter distinctiv a semnelui depus numai din lipsa de modificări sau de adăugiri grafice în raport cu fontul Times New Roman, fără a efectua o analiză concretă a capacității sale de a distinge, în spiritul publicului de referință, produsele în cauză de cele care provin de la concurenții celeilalte părți în proces, camera de recurs a făcut o greșită aplicare a articolului 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară.

În susținerea recursului este invocată încălcarea articolului 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94. OAPI este de părere că Tribunalul a interpretat în mod eronat această dispoziție cu privire la trei aspecte.

OAPI afirmă în primul rând că, în opoziție cu opinia Tribunalului, examinarea în conformitate cu dispozițiile articolului 7 alineatul (1) litera (b) nu impune întotdeauna verificarea caracterului distinctiv al unui semn prin intermediul unei analize concrete, efectuată cu privire la diferitele produse. Pentru anumite categorii de semne (de exemplu, semne tridimensionale, mărci de culoare, sloganuri, nume de domeniu), jurisprudența a admis verificarea caracterului distinctiv concret în sensul articolului 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 prin intermediul unor declarații generale referitoare la perceperea de către consumatori și la modul de prezentare, renunțând de multe ori să analizeze în mod concret produsele și serviciile acoperite de cererea de înregistrare. Jurisprudența a recunoscut de asemenea că semnele care aparțin anumitor categorii nu pot, în general, să dobândească un caracter distinctiv decât în măsura în care se impun în rândul publicului.

În al doilea rând, OAPI critică hotărârea Tribunalului pentru că nu a ținut seama de faptul că examinarea caracterului distinctiv constituie o decizie întemeiată pe un pronostic și că, prin urmare, îmbracă întotdeauna forma unei supoziții.

OAPI susține, în al treilea rând, că Tribunalul nu a ținut seama de repartitia obligației de prezentare a situației de fapt în cadrul examinării în conformitate cu dispozițiile articolului 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94, considerând că OAPI trebuia să demonstreze întotdeauna lipsa caracterului distinctiv prin raportarea la fapte concrete. Procedura de înregistrare este o procedură administrativă și nu o procedură contradictorie, în cadrul căreia OAPI să fie obligat să aducă dovada motivelor de refuz. Prin urmare, atunci când un solicitant susține, în opoziție cu aprecierea formulată de OAPI, că marca propusă pentru înregistrare are un caracter distinctiv, revine solicitantului obligația de a demonstra, prin afirmații concrete și fondate, că respectiva marcă sau este distinctivă în mod intrinsec, sau a dobândit un caracter distinctiv prin utilizare.